

AK-29

Zvláštní příloha čísla :Die Nichtigkeitsgründe...Důvody zmatečností

Autor Kačur

DIE NICHTIGKEITSGRÜNDE aneb pokus o jedno pokračování na pokračování....

ULRICH NASTUPUJE DO MEZINÁRODNÍHO RYCHLÍKU GOETHE A USKUTEČNÍ ZDE NĚKOLIK ZÁSADNÍCH METAFYZICKÝCH OBJEVŮ. TAKÉ SE V NĚM SEZNÁMÍ S MILÍKEM, KARLEM A JOSEFEM.

„Das ist eine private Angelegenheit und essen Sie gern Mohnbucheln...“

A ještě několik jiných vět prolétlo Ulrichovi kolem uší, když odcházel od mezinárodní pokladny vídeňského nádraží Sudbahnof, aby si ještě v klidu před odjezdem do Prahy zakouřil. Ještě před několika lety by mu stačilo udělat pár kroků, aby si v některé z nádražních kaváren u kávy a novin nerušeně zakouřil, ale dnes, vlastně již ve dvacátém prvním stolení, musel projít přes celou ohromnou vstupní halu a teprve venku před nádražím si mohl zapálit. Hned naproti byla zastávka tramvají a tahle brzy zrána tam čekalo hodně cestujících. Kolem projížděly osvětlené tramvaje připomínající akvária a Ulrich se bavil pozorováním toho dělného ruchu, neboť nejvíce si člověk odpočine, pozoruje-li druhé při práci, ale nepodezírejte našeho mladého hrdinu z mělkých myšlenek, neboť nastupování a vystupování čilých cestujících do tramvají neupoutalo jeho pozornost nadlouho a při druhé cigaretě, čekalo ho čtyři hodiny jízdy vlakem bez možnosti si zakouřit, ano takové to tehdy bylo, nastoupily mu do hlavy městské plány Vídně a Prahy. Bylo by určitě zajímavé, pomyslit si, mít jeden z nich přefocen na poloprůhledné folii, takže spodní plán by prosvítal do plánu horního. Řekněme dole by se rozkládala Praha a na ní by byla položena Vídeň a bylo by určitě zajímavé sledovat shody a rozdíly v rozložení ulic, parků a městské zástavby. Každopádně mají ta města mnoho společného a o prvním z nich Ulrich přeci jenom něco věděl, ačkoli se narodil ve Vídni a ve Vídni také již dlouhá léta žil, ale v Praze díky různým zamotaným okolnostem, které nyní nebudeme rozebírat, několik let studoval fyziku na slavné Karlově Universitě, ačkoli měl možnosti studovat také ve Spojených Státech, kde koneckonců také nějakou dobu působil a dokonce v Princetonu, ale protože Princetom a Praha mají spolu společné snad jenom ona první písmena, nebudeme se zde tedy zabývat ani jeho americkým pobytem, který je prozatím pro naše plány úplně irrelevantní.

Do Prahy se vcelku těšil, ačkoli kdyby měl na výběr, zvolil by si k návštěvě hlavního města Čech vhodnější roční období než právě pokročilý podzim, konec listopadu, ale musel tam jet, aby vyřídil několik právních záležitostí ohledně českého vydání deníků jeho děda, který sice zemřel téměř jako úplně bezvýznamný jedinec ve švýcarském exilu za druhé světové války, ale ve dvacátém prvním století se z něho díky několika literárních historiků stala přímo spisovatelská hvězda prvního řádu, přímo spisovatel světového významu a zejména jeho hlavní dílo, román, na němž pracoval řadu let, Vlastnosti bez muže, býval řazen k nejvýznamnějším literárním dílům nedávno minuvšího století, které uplynulo stejně nenápadně jako mnohá jiná a najednou tu místo něho bylo něco, o čem na začátku minulého století fantazírovali různí spisovatelé a to nejenom tzv. fantastické literatury, jako o fantastické budoucnosti, kdy lety do nejbzdálenějších konců vesmíru již budou hotovou

samozřejmostí a kdy celé lidstvo bude žít podle zásad vědecko-technické revoluce, ale jedinci stojícího na časové ose v místě, kde pod ryskou stál letopočet 2011, jedince s jistou šíří rozhledu, a Ulrich mezi takové bezpochyby patřil, mohlo veškeré takovéto fantazírování pouze připomenout jásavý zvuk splachovače a ty konce vesmíru se koneckonců ukázaly být problematictější než kdy jindy a o nich toho věděl Ulrich samozřejmě stejně tak málo jako kdokoli jiný, ale dovoloval si o nich spřádat své fantazie podložené ovšem tu a tam exaktní vědou.

V BUDOUCNOSTI SE BUDOU POUŽÍVAT VZNÁŠEDLA A NIKOLI VLAKY

Podle představ, které měl ne jeden autor vědecko-fantastické literatury o 21. století, by každý soudný příznivce takového čtiva očekával, že Ulrich poté, co vykouřil dvě silné cigarety a koneckonců ani ty by zde vlastně neměly mít místo, oblečen do přiléhavého trikotu ze speciálních vláken reagujících na vnější teplotu a přizpůsobující svůj charakter těmto teplotním změnám, nastoupí do kapkoidního vznášedla anebo ještě lépe do telepatického transformátoru, které by ho rychlostí myšlenky přenesly kam je libo, v našem případě do Prahy, která by ovšem s barvotiskovými obrázky z devatenáctého století měla již máloco společného, ale bohužel neočekávalo Ulricha na nástupišti žádné futuristické strašidlo, nýbrž obyčejný rychlík s obyčejnou první třídou, kde se také v prázdném kupé usadil a nám se tím otevřela skvělá možnost k zamyšlení nad obrazem vlaků a cestování vlaky ve světové literatuře a nebudeme vlastně dělat nic jiného než sledovat Ulrychovy myšlenky, které zanedlouho poté, co jeho rychlík přešel přes Dunaj a zamířil na Moravu, přestaly jen tak nesoustředěně poletovat a začaly se vlivem cesty, a bůhví čím ještě, proměňovat v zasněné úvahy o ruské literatuře. Každopádně nás mohou naše myšlenky přivést nejenom ke Kreutzerově sonátě či Anně Kareninové, ale třeba také na nádraží, kde si unaveni každodenním shonem koupíme jízdenku a odjedeme někam pryč od toho všeho, třeba také do minulosti, protože kolejnice a pražce nás spojují také s minulým stoletím a může se nám také přihodit, že místo do Prahy přijedeme třeba do Osvětimi nebo také do Petrohradu, kde při vystupování z vlaku zahlédneme v davu cestujících výraznou a krásnou ženskou tvář a zanedlouho v hale uslyšíme od kolemjdoucích, že se na třetím nástupišti stalo nějaké neštěstí, že tam kdosi skočil pod vlak. Také nás v této souvislosti může třeba napadnout, dříve uháněly vlaky spíše do budoucnosti, kdežto dnes míří spíše do minulosti, která se nám sice může jevit jako cosi bez minulosti a podstaty, jako cosi v podstatě nejsoucího, protože včerejší den je přeci nenávratně pryč a to, co je před námi, má cosi společného spíše s fantomem než s něčím reálným, ale právě cesta vlakem nám může ukázat, že se to minulostí má trochu jinak než jak to vypadá na první pohled, jako se to má koneckonců s mnoha jinými záležitostmi.

Ulrich si pro svoji cestu nevybral právě nevhodnější dobu. Trmáčet se stovky kilometrů mrazivým ránem koncem listopadu pod zataženou temně šedou oblohou slibující maximálně nějakou sněhovou pohromu neboli kalamitu. Ale jako mnoha záležitostí odvisí jejich vyznění na našem rozpoložení, tak i v tomto případě, kdy si mnohý obyvatel Vídně při vyhlídce u okna řekl, že do takové sloty by ani psa nevyhnal, se Ulrich díky jemně melancholickému naladění cítil nadmíru spokojen a kdo má pro cestování vlakem pochopení, jistě ví proč. Vždyť uzavřete-li se sami, máte-li ovšem štěstí, do kupé první třídy, ocitnete se rázem v jakési bublině izolované od okolního světa, plynule se pohupující a vznášející nad zasněženou krajinou a vaše myšlenky se mohou začít volně potulovat kam je libo a tak se stalo, že si Ulrich v polovědomém stavu představil, že se jeho průhledná mýdlová bublina vznáší nad ohromnou mapou střední Evropy s měřítkem 1:1, v jejímž pravém spodním rohu by se dal s patřičného odstupu přečíst letopočet 1881, což byl rok, kdy, pokud mne paměť neklame, zemřel Dostojevský a snad začaly v Moskvě vycházet první ČECHOVOVY HUMORESKEY a kdy se toho stalo ještě mnoho jiného, o čemž už kromě profesionálních

historiků nemáme ani ponětí a tak se mu rozprostřelo celé Rakousko-Uhersko jako na dlani a navíc měl zničehonic v rukách velký zeměpisný atlas otevřený na stránce 41, kde měl totéž, nad čímž se vznášel zobrazeno přeci jen v rozumnějším měřítku a před jeho očima začaly vyvstávat názvy dávno zaniklých provincií a různých hejtmanství, měst a vesnic a jeho pozornost byla pochopitelně upřena na sledování trasy, kterou musel ujet, aby se dostal přes Brno a Českou Třebovou do Prahy a mezitím pod ním volně uplývaly barevné hranice vyznačující různé politické okresy a kraje Galizien, Siebenburgen, Bukovina, Fiume, Sissek, Pardubic, Krain, Kroatien, Debretzin, Pressburg, Bosnien, Böhmen, Schlesien, ale najednou se začaly barvy, jak na té velké mapě dole, tak na té v atlasu měnit a změnily se také názvy a letopočet v pravém rohu, kde se najednou objevil rok 1942 a vzápětí nato došlo k dalším změnám a v pravém rohu se objevila číslice 1965 a potom najednou celá bublina praskla a Ulrich se ocitl rovnýma nohama opět ve svém kupé, aby zjistil, že příčinou jeho měkkého pádu do pohodlného křesla s posuvnou opěrkou pro hlavu pokrytou bílým povlakem byl příchod spolucestujícího a bohužel to nebyl nějaký starý nemluvný penzista s novinami v podpaží, ale asi třicetiletá, poměrně pohledná dáma s velkým kufrem, které ji Ulrich pochopitelně pomohl uložit do zavazadlového prostoru nad její hlavou, a bohužel s ještě jedním menším příručním zavazadlem, z jehož otevřeného konce zírala malá chlupatá hlava domácího pejska, taková ta malá rozježená hlava s udivenýma kulatýma očima, cukající sebou zmateně ze strany na stranu, protože byla zřejmě rozladěna vytržením ze svého spokojeného a pravidelného života a protože se situace nevyhnutelně zauzlila do stavu, v němž nezbylo k Ulrichově mírné nelibosti začít konverzaci, která byla občas přerušována hysterickým štěkotem Milíka a tím pádem uklidňujícími větami - No tak Milíku, nech toho, vždyť vidíš, že tady vyrušuješ pána - a poté následovalo - Opravdu vám ten pejsek nevadí pane...on je z toho cestování celý nesvůj, víte já ho nemůžu nechat doma samotného, co by tam chudáček beze mne dělal, vid' Milíku - a Ulrich dámu opětovně ujistoval, že mu to ani v nejmenším nevadí, on že má přeci zvířata rád, což byla sice svým způsobem pravda, ale už dál své milé spolucestující neupřesnil jaká a pokud by tak učinil, objevila by se na seznamu různá kuriosa, včetně mnoha zajímavých mikroorganismů a různých virů, u nichž ovšem není ještě zcela úplně jasné, přináležejí-li do říše anorganické či organické, a také se ji nezmínil, že domácí miláčkové, jejíž jedna obzvláště dotěrná varianta, se mu motala mezi nohama, ho dokážou vyvést z rovnováhy natolik, že by byl schopen, což byla pochopitelně velká nadsázka, pomalu vraždit, takže milá slečna Schneiderová si vlastně svým vystoupením v Brně zachránila život a to nejenom sobě, ale i Milíkovi a ušetřila také Ulrichovi mnoho nepříjemností, z nichž by se zřejmě ani díky své velké inteligenci jen tak snadno nevysekal, a nám se tak stalo, že jsme trochu předběhli chod událostí, protože náš hrdina vlastně ještě sní nad mapami a slečna s psíkem si k němu ještě nepřisedla, takže paralelní úvaha o železnici jako podobenství literárního a životního provozu, která se v Ulrichově polospánku vynořila téměř současně s atlasem a mýdlovou bublinou, se zde může roztáhnout v celé své nádheře ne nepodobně polonahé krasavici rozložené ve svůdné poloze na koženém křesle a očekávající vzrušený pohled nadřazeného kupce pornografického časopisu, v němž ji ubytoval redaktor Kraus, který se mimo jiné znal s Ulrichem, s nímž se asi týden před jeho cestou do Prahy náhodou pozdě odpoledne potkal v kavárně Pálfy, do níž Ulrich dorazil poté, co prožil malé dobrodružství, které by bylo záhodno vypsát ve zvláštní kapitole pojmenované třeba O světové politice a zákulisních pletichách se zvláštním zřetelem k filatelistům, numismatikům a sběratelům vůbec a které se semlelo necelou hodinu před jeho příchodem do výše zmíněné kavárny sousedící s Hofburgem a mnoha jinými vídeňskými pamětihodnostmi, takže by se o ní dalo také říci, že leží přímo v lůně rakouského ba přímo rakousko-uhersko-habsburckého kulturně politického dědictví, které nám dodnes tak živě připomínají různé uherské salámy a linecká kolečka a vídeňské párky a segedínské guláše. Ulrich se tedy rozloučil u Nové Radnice s panem Liszkou, s nímž strávil skoro celý den při nakupování luxusních pánských

hodinek. Herr Liszka byl světa znalý obchodník a vášnivý sběratel zejména obrazů, i když nepohrdl ani koupí jakékoli cenné kuriozity včetně celých sbírek známek a starých tisků a za svůj dlouhý život plný všelijakých machinací si vytvořil opravdu pozoruhodnou sbírku a Ulrich se s ním seznámil při pokusu pana Liszky koupit si od něho rukopisy jeho děda. Ulrich byl s pochůzek s tím starým lišákem poněkud unaven a řekl si, že jedna dobrá káva by ho opět tak říkajíc postavila na nohy. Rozhodl se, že vyrazí kolem poníku Evžena Savojského a přes nádvoří Hofburgu do vnitřního města, ale jak brzy zjistil, byl jeho průchod ještě před vstupem z Ringstrasse zablokován spoustou vojáků a policistů ve slavnostních uniformách, protože v Hofburgu se odehrával ceremoniál přijetí jakési hlavy jakéhosi státu, patrně ruského prezidenta, jak si v duchu Ulrich poznamenal, když zahlédl za vojáky černou limuzínu opatřenou malými ruskými vlaječkami. Aby se dostal Na Příkopy, musel tedy celý palác obejít. Zanedlouho vynořil u Albertiny, odkud je to do kavárny Palfy jen pár kroků. O tomto a ještě o ledačems jiném se Ulrich zmínil redaktoru Krausovi, s nímž si tykal a oslovoval ho Franzi.

“No, a aby toho nebylo pro dnešek dost, musel jsem chodit celý den s Liszkou, protože si potřeboval koupit hodinky. Znáš ho přeci a tak dobře víš, že když si něco umane, musí to mít a provedl to pochopitelně ve svém velkolepém stylu. Ráno si narval do svého ošumělého kabátu 15 tisíc, zavolal mi, že ještě potřebuje několik informací o dědových rukopisech a potom už následovalo úmorné obcházení hodinářství, až U Hajeka jsme narazili na ty pravé. Následovalo nechutné smlouvání o ceně a samozřejmě, že jim mával těmi penězi pod nosy a samozřejmě, že si ty hodinky, pěkné zlaté Patek Phillip, odnesl za poloviční cenu, ale promiň, že tě tím zatěžuji. Vidím, že tě to příliš nezajímá.“

Franz měl opravdu trochu jiné starosti, koneckonců již proto, že si na rozdíl od Ulricha, kterého živily finanční výnosy z vydávání děl jeho slavného prapředka, musel na svůj kavárenský život vydělat a navíc měl na krku šibeniční termín na rozhovor s jednou osmnáctiletou modelkou, ale v podstatě lepší prostitutkou, pro svůj časopis a dneska zjistil, že mu milá Claudia odjela i s milencem někam do Itálie, ale Ulrich, zjistiť vážnost situace, mu navrhl, že tedy budou muset ten rozhovor uskutečnit oni dva spolu a že on se rád na chvíli promění v mladou a krásnou nadějnou prostitutku a jen ať se ho Franz zeptá na co je libo, že je poměrně sečtělá a pokud bude chtít poví mu klidně i něco o Youiho Calabiho varietách, které, jak jistě ví, hrají poměrně důležitou roli v matematickém aparátu teorie strun. Franz se sice chvíli tvářil, že ho uškrtí nějakou dobře utajenou strunou, ale potom řekl proč ne, že té mršce nechá vzkaz u rodičů i s patřičným obnosem a že to bude určitě zajímavější. Ulrich řekl výborně, zapálil si cigaretu a zalitoval toho, že nemá dlouhé sametové černé rukavice a dlouhý náustek, protože jeho idolem odjakživa byla Marlen Dietrichová a že doufá, že to panu redaktoru nevadí a pan redaktor si také zapálil cigaretu a objednal sedmičku Pinot noir a zeptal se Ulricha, jestli mu to nevadí a Ulrich mu řekl, že mu to výjimečně nevadí a že by se ráda zeptala na jednu věc.

“Pane redaktore, když jsem šla na schůzku s vámi, zahlédla jsem v Hofburgu jakousi velkou limuzínu s takovou pruhovanou vlaječkou na čumáčku. Myslím, že na ní byly tři barvy, červená, bílá a modrá, ale že si už nepamatuje, jestli ty pruhy byly podél anebo napříč.“ Na to Franz řekl Claudii, ať jde do prdele s takovými dotazy a že by ho spíše zajímalo, jestli už ji nafotili pro Playboy a jestli při tom focení potkala onu slavnou pornohvězdu Alexandru Curtis.

“To víte, že potkala, pane redaktore, ale musím vám říci, že je to strašná kráva“.

Někoho by snad mohl průběh této konverzace pohoršit, ale takto se zkrátka Ulrich s redaktorem Krausem bavival. Kraus se ho ještě také zeptal, co si myslí o návštěvě ruského prezidenta ve Vídni a Ulrichovi to nedalo, aby nevyjádřil svůj názor na světovou politiku obecně, přičemž došel k závěru, že ve Vídni se světová politika neodehrává už nejméně dobrých sto let, ale že politologů a na slovo vzatých odborníků na světovou politiku je ve

Vídni, speciálně ve vídeňských kavárnách a vinárnách, snad nejvíce na světě a že z toho plyne, že musí existovat něco jako vídeňská škola světové diplomacie, přičemž mezi její vrcholná díla by se dal přiřadit neslavný rozpad monarchie a ještě o něco méně slavný Anschluss a také to, že mezi vyhlášenými nacistickými zločinci bylo spoustu Rakušáků a jako ukázkou posledních úspěchů této školy by rád zvolil období prezidentství Kurta Waldheima, ale že v tom naštěstí Rakušáci nelítají sami, protože jak Franz jistě dobře ví, studoval několik let v Čechách, to jsou ty zatracené rodinné kořeny, a že podobný počet politologů lze nalézt v Praze s drobným rozdílem, že tam se spíše scházejí v pivnicích.

Na to mu Franz sdělil, že v tom má naprostou pravdu, ale že mezi těmi pivně kavárenskými mysliteli se nalézají určitě i několik geniů, mezi něž se počítá i on sám a že mu něco prozradí, ale že je to přísně tajné a že Ulrich musí přísahat na něco opravdu důležitého, jinak že mu nic neřekne. Ulrich tedy přísahal na Pána Boha, a když se Franz snažil projevit nelibost, tak se ho Ulrich zeptal, ať mu ukáže něco důležitějšího. Argument zabral a redaktor Kraus se naklonil přes stůl a pološeptem Ulrichovi prozradil, že měl vizi a že svět řídí tak zvaní vesmírní lidé, jejichž flotila kotví na jednom z okrajů naší galaxie a že jenom pár vyvolenců o tom ví a jestli by ho mohl požádat, aby předal jedné spojce v Praze jeho vzkaz od velitele oné vesmírné flotily. Ulrich souhlasil a jejich diskuse se protáhla o něco déle, než oba původně zamýšleli.

Na cestu domů si musel Ulrich zavolat taxi, protože bydlel až na jednom předměstí, kde jeho otec, významný právník, koupil kdysi cosi, co se nedalo nazvat jinak než zámeček, tehdy ovšem hotovou ruinou, která vlastně nebyla pořádně opravena dodnes, i když zvenčí působil náležitě reprezentativně, ale Ulrich už jenom čekal, kdy mu to i s těmi mansardami a barokními rozvilinami všechno spadne na hlavu a kdy se z oblak sutě a prachu vynoří jako nějaká Afrodita, takže už bylo jenom otázkou času, kdy Liszka získá ony vzácné rodinné rukopisy.

Nabídl pochopitelně Franzimu, že ho sveze kam je libo, ale ten odmítl, že si raději ještě trochu provětrá hlavu a že to má koneckonců domů kousek.

Ještě v taxi si Ulrich uvědomil, že si bude muset co nejdříve rezervovat jízdenku na rychlík do Prahy, a jak již víme, pořídil si ji, jak jen nejpozději mohl několik desítek minut před odjezdem. V této souvislosti se mu vynořil v mysli obraz, který by snad bylo nejpříhodněji pojmenovat svět jako železnice a železnice jako svět. Napadlo ho a jistě k tomu přispěla i jeho mírná přio opilost, že na dějinách železniční přepravy a především na údajích ze statistických ročenek uvádějících množství a druhy přepravovaných komodit, samozřejmě včetně lidských pasažérů, by se daly přehledně a názorně demonstrovat evropské dějiny v elegantní zkratce. Bezpochyby by se nějaký zvědavý badatel v takových ročenkách z posledních let dozvěděl, že množství přepravované munice a tanků je výrazně nižší než třeba před takovými šedesáti lety a dále by si mohl říci při studiu železničních statik říci, že na železnici dochází k nějakým výrazným pohromám naprosto ojediněle, ale ve vesmíru jsou takřka na denním pořádku, tudíž by mohl dojít k závěru, že vesmír nemá žádný jízdní řád. Každopádně podle platného jízdního řádu pro osobní přepravu jel mezinárodní rychlík Goethe přesně, a protože si k Ulrichovi ještě nepřistoupila slečna Schneiderová i s Milíkem měl ještě náladu se pobavit nad vynalézavým pracovníkem německých státních drah, který pojmenoval právě tento vlak po velkém mistru slova, který ovšem Vídeň ani Prahu nikdy nenavštívil. Za okny se rozpoutala hotová chumelenice a Ulrich si vzpomněl, že by také měl napsat sms neboli short message svému pražskému příteli Františkovi a tomu se také téměř současně objevila na display oznámení, že dostal textovou zprávu a Ulrich si pomyslel, že jeho děd by se přímo zděsil, kdyby měl někomu poslat dopis bez interpunkčních znamének a který by navíc příjemce obdržel ve formě jakéhosi elektromagnetického balíku dopraveného rychlostí světla a Ulrichovi bylo jasné, že svět je čím dál tím rychlejší, takže jednoho dne možná dojde k tomu, že odstředivá

síla překoná přitažlivost a jeho obyvatelům bude umožněno vyletět do volného vesmírného prostoru, kde se zmrzlí budou klidně a volně vznášet ve vakuu a nebude tu nikoho, kdo by tu krásu ocenil, ale nezapomínejme na vesmírného železničáře.

Ale s příchodem Milíka se celé snění vypařilo jako pára nad hrncem a Ulrich se nakonec slečně Schneiderové omluvil, že je tím ranním vstáváním unaven a že na ně není zvyklý, což nebyla pravda, protože vstával vždy jako první, aby si ještě mohl ráno zacvičit a tak si alespoň nějak udržet kondici, a že si musí skočit na kávu.

KUPODIVU TAKÉ V RESTAURAČNÍM VOZE SE MŮŽE ČLOVĚK DOZVĚDĚT COSI PODSTATNÉHO O PODSTATĚ BYTÍ.

NÁVRAT DO KUPÉ A TELEFONÁT OD LISZKY

Ještě na chodbičce při návratu z restauračního vozu zazvonil Ulrichovi v kapse mobilní telefon, což se dalo posuzovat jako potvrzení výše uvedené teze o zrychlování světa nad únosnou mez. Volal mu sběratel obrazů Liszka, který se nejméně desetkrát omluvil, že ho vyrušuje, ale že mu zapomněl při poslední schůzce cosi důležitého říci... a jak ještě uvidíme, důsledky onoho telefonátu, který Ulricha mírně rozladil, budou mít nejméně celoevropský dopad, ale to se ještě s Ulrichem budeme muset projít po Praze a Mariánských lázních, aby se vše vyjevilo v pravých souvislostech, ale popsat vše v opravdových souvislostech, kupříkladu onen telefonní rozhovor, bylo by snad i nad kapacitu Boží mysli, každopádně k jeho uskutečnění stačilo sběrateli Lizskovi stisknout patřičné tlačítko na svém mobilním aparátu a to ho nestálo mnoho duševní námahy, protože samotný obsah rozhovoru měl už dávno promyšlený nejméně na padesát tahů dopředu, ačkoli při šachových partiích ho Ulrich pravidelně porážel. Hned na úvod uslyšel Ulrich spoustu omluv, že nechce vyrušovat a tak podobně, ale že by ho rád požádal o takovou drobnost a tu Ulrich zbystřil, protože jak už věděl z minulosti, bylo téměř vždy nutno umocnit ty Lizskovy drobnosti velikým exponentem, že shodou okolností bude v Praze několik dní pobývat hrabě Auerbach, osoba nadmíru důležitá a při zaslechnutí jeho jména si Ulrich uvědomil, že se jedná o opravdového tiskového magnáta, tedy něco jako průměrný člověk z ulice vynásobený číslem s několika nulami a zároveň také to, že při podobných matematických operacích si člověk musí dávat pozor, aby nepřehlédl jedničku na začátku, a že má ten chlapík cosi společného s vysokou evropskou politikou a několika správnými radami významných podniků, což měl Liszka kromě té politiky s Auerbacem společné, a že se tento pán dozvěděl o Ulrichově cestě, pochopitelně od Liszky, řekl si v duchu Ulrich, že také on bude shodou okolností několik dní v Praze a projevil přání setkat se s vnukem světoznámého spisovatele a zatím budou určité ty rukopisy, dodal v duchu Ulrich, který Lizskovi poděkoval za zprávu a že si to ještě rozmyslí. Podrobnější popis onoho telefonního rozhovoru v opravdových souvislostech by nás mohl přivést třeba až ke Schrodingerově rovnici, ale myslím že nám protentokrát musí postačit, že nás přivedl na jedno vídeňské předměstí obývané tzv. vyšší střední třídou, které si sběratel a manipulátor Liszka svého času zvolil pro jeho rozplývavou anonymitu za centrum svých různorodých operací, které by někdo mohl považovat za kejkle a to centrum za hotové zločinecké doupe, i když v obyčejné řadové zástavbě rodinných domů s malými předzahrádkami by těžko někdo mohl hledat loupežnickou sluj, uprostřed níž bydlel muž, který před chvílí skončil jeden rozhovor a při pohledu na display, který mu byl také schopen ukázat cenu právě proběhlého hovoru, se otrásl nad tou drahotou, a který spíše než vousatého loupežníka s bambulovitým červeným nosem připomínal ve svých šedesáti letech ruského klasického spisovatel v rozkvětu tvůrčích sil a kdybychom měli po ruce onen aparát, jenž používají kriminalisté při rekonstrukci tváří hledaných zlosynů a poskládali přes sebe portréty Dostojevského, Tolstého a Turgěněva, vyšla by nám zhruba jeho podoba, která konec konců

také trochu korespondovala s jeho zálibou v ruské klasické literatuře, což měl společné s Ulrichem a kvůli níž se nakonec seznámili, i když rukopisy slavného Ulrichova předka zde hrály taktéž nemalou roli. Liszka odložil telefon na vyleštěnou desku starožitného biedemaierevského psacího stolu a jeho bystrý pohled padl na veliký tmavý obraz v masivním tmném rámu zobrazující jakési tmavé městské zákoutí se siluetou černého kočáru v popředí a s ubíhající úzkou uličkou lemovanou barokními domy a spoře osvětlenou několika plynovými lampami a znalec by k tomu mohl už jenom dodat, že to bude nejspíše Schickaneder a městské zákoutí nebude vídeňské nýbrž pražské. Takových a jiných obrazů měl mistr Liszka hodně a měl ve svém nenápadně řadovém domku i ledacos jiného, včetně sbírky originálních aztéckých rituálních obsidiánových sošek, kvůli nimž jsem nasadil vlastní krk, jak často připomínal Ulrichovi, ačkoli přímé nasazování života nepatřilo k jeho způsobu obchodování, kvůli obrazům a zajímavým starožitnostem byl schopen ledasčeho, třeba i smlouvy s ďáblem, naštěstí pro něho v jeho existenci nevěřil, jinak by měl v jednom ze šuplíků svého impozantního psacího stolu bezpochyby hned několik takových smluv podepsanou krví a ověřenou těmi nejlepšími právníky, sporný by na těch dokumentech byl pouze původce oné krve. Po chvíli odpoutal svůj pohled od plátna a upřeně se zahleděl na desku svého stolu, kde kromě telefonu už nebylo vůbec nic, co by rušilo jeho vyhlídku a tak bez potíží sklouzl po naleštěné ploše ve svých myšlenkách k hraběti Auerbachovi, s nímž měl několik nevyřízených účtů ohledně několika složitých finančních operací, o nichž Auerbach snad ani neměl tušení, ale paměť mistra Liszky byla přímo kolosální a co si ovšem pamatoval, snad nejvíce ze všeho byly podrazy obchodních partnerů a velmi ho tedy udivilo, když mu Auerbach před několika dny zavolal. Při sklouznutí po desce stolu bylo ovšem těžké zabrzdit a tak jeho pohled nakonec sklouzl k oknu, za nímž zuřila sněhová vánice, která přišla od východu a zasahovala hluboce i na Moravu, a proto se také pohledy obou účastníků nedávného telefonního rozhovoru protnuly v jednom bílém bodě, který se Ulrichovi proměnil v bílou vločku přilepenou na okně u něhož stál, když si strkal telefon zpět do kapsy, zatímco v jeho kupé už nastaly velkolepé přípravy k vystupování a zdálo se, že i Milík se už těší až opustí kupé i s oním nevlídným pánem, neboť takové psíky jen tak neobalamutíte nějakou hranou přízní.

ZATÍMCO RYCHLÍK GOETHE MÍŘÍ DO BUDOUCNOSTI, SMĚŘUJE ULRICH ZPĚT DO MINULOSTI, TAKŽE SE NAKONEC SKUTEČNĚ DOSTANE JĚŠTĚ PŘED BRNEM DO RESTAURAČNÍHO VOZU, V NĚMŽ SE MU DOSTANE POUČENÍ O PODSTATĚ BYTÍ A DO STRÍZLIVÉ REALITY HO NAVRÁTÍ TELEFONNÍ ROZHOVOR SE SBĚRATELEM LISZKOU A TÍM PÁDEM NÁM ZAČNE OPĚT PLYNOUT ČAS PŘESNĚ TAK JAK MÁ.

Rychlík Goethe se blížil k Brnu a přestože se venku rozpoutala hotová sněhová bouře spojená s mrazivými vzdušnými proudy od Uralu nesoucími ruské asociace a také, že Ulrichovi, který stál u okénka na chodbě, aby si alespoň v bílých obrysech prohlédl střechy a domy města, kde jeho slavný předek studoval na přelomu předminulého století na německé technice, hlavou prohnal jako ruská trojka víchř slova jako Wjatka, Nowaja Semlja, Weises Meer, Tambow, Woronesch, Jekaterinoslew, Astrachan a za nimi proletěl samovar a sušená ryba a z reproduktorů v kupé se ozvalo hlášení, že za několik minut bude mezinárodní rychlík Goethe zastavovat v Brně Hlavní nádraží a tím pádem nastalo za jeho zády jisté pozdvižení, protože pootevřenými dveřmi kupé proběhl hystericky štěkající Milík a vzápětí za ním jeho pohledná majitelka a potom se událo ještě několik zmatků, takže výhled na zasněžené Brno byl Ulrichovi několikrát přerušeno, ale řekl si, že zřejmě stejně o nic nepřišel, protože průmyslová zástavba, sklady a uniformní krabice velkých obchodních center nebyla příliš odlišná od toho, co už viděl mnohokrát na předměstích jiných evropských měst. Rychlík

konečně přistál u nástupiště a Ulrich přišel o společnost Milíka i jeho paní. Podle jízdního řádu měl vlak stát v Brně sedm minut, což bylo dost času na jednu cigaretu. Protože vagon první třídy byl zařazen jako poslední a protože rychlík Goethe byl sestaven z mnoha vagonů, vystoupil Ulrich až na nezastřešeném konci nástupiště a hned si povšiml svých známých homosexuálů z restauračního vozu, kteří také využili krátkou zastávku k tabákovému osvěžení, ale sněhová vánice jim jejich pobyt na nástupišti příliš neulehčovala. Od východu vál silný, mrazivý vítr. Z oblohy hustě sněžilo a na nástupišti se vytvořily hotové závěje a v bílé mlze se komíhaly tmavé stíny cestujících. Ulrich dokouřil a ještě před ním nastoupil do vagonu menší muž s beranicí a hubertusem s vyhrnutým límcem se starou koženou aktovkou, který pokračoval rovnou do Ulrichova kupé a Ulrich si jenom povzdychl, že mu zkrátka osud nepřeje klidnou a rozjímavou cestu do srdce Evropy. Ulrich se pohodlně usadil na svém místě u okna. Malý muž bez hubertusu seděl u dveří s hubertusem na věšáku a Ulrich si oddechl, protože po chvíli si jeho spolucestující vytáhl z aktovky tlustou knihu, z jejíhož názvu zahlédl Ulrich ze svého rohu pouze slovo Davos, a Ulrichovi bylo jasné, že od chlapa bude na nějakou dobu určitě pokoj, pokud ovšem třeba neusne a nezačne hlasitě chrápat. Ulrich si chtěl nejdříve nějaké noviny, ale hlavní titulky Wiener Tagesblatt mu vzaly chuť na tento druh rozptýlení. Rovnou několikrát narazil na takové titulky, jako Němci už se chystají opět tisknout Marky. ŘECKÁ krize kulminuje a v Athénách probíhá další generální stávka, zkrátka záležitosti, o nichž se ve fantastických románech z minulého století pojednávajících o století následujícím nic nedočtete a neměl ani náladu ty věci nějak rozebírat a pomyslel si, že Josef z restauračního vozu by k tomu nanejvýš podotknul, pokud by ho něco takového jako ekonomická krize posledních let zajímalo, jde to všechno do řiti, ale stála by za to, což bylo i na Ulricha trochu vulgární a proto odložil list a vytáhl si z příručního zavazadla populárně naučnou knihu japonského fyzika Joshity Miričiho Paralel Universes. Pokud by se náš příběh odehrával na stránkách nějakého sovětského vědecko-fantastického románu, zřejmě bychom v něm nepotkali Ulricha ani Milíka ani dva pražské homosexuály, ale Ulrichovu spolucestujícímu by se tam patrně místo mohlo najít, protože onen muž byl opravdový inženýr se specializací na silnoproudé napěťové systémy, který dokonce tento obor vystudoval na Moskevském technickém institutu koncem osmdesátých let. Jmenoval se Josef Musil, což by se v sovětsko ruském jazykovém úzu mohlo transformovat na Vasila Josefoviče Musila a určitě by necestoval nějakým rychlíkem Goethe, nýbrž přinejmenším vesmírnou raketou Gagarin, ale zkrátka začátek 21. století byl takový, jaký byl a ani my s tím nic nezmůžeme. Každopádně ing. Musil byl neméně zvědavý než Ulrich a měl taktéž bystré pozorovací schopnosti, a proto mu pochopitelně luxusní Ulrichův zevnějšek nešel a vyhodnotil si ho zcela správně jako nějakého zapráskaného Rakušáka, a protože Ulrich trochu připomínal svým sportovním zevnějškem svého krajana populistického politika Haidera nebylo se ani čemu divit, že ačkoli ing. Musil netrpěl nějakými xenofobními předsudky, přeci jenom i v jeho hlavě vyvolávalo slovo Rakousko a Rakušák jakousi nepříjemnou pachut' a nepříjemné souvislosti a vedle třistaleté poroby a Jana Nepomuckého mu vystoupil tlustý katolický prelát s německou biblí v podpaží a vzápětí byly tyto přízraky vyhnány skupinou sokolů zpívajících Kde domov můj a Nad Tatrou sa blýská. Když zahlédl titul knihy Paralelní vesmíry, kterou pochopitelně znal, přeci jenom si poupravil svůj první dojem. Je to sice Rakušák, ale čte zajímavou knihu, takže to s ním zas tak špatné nebude. Potom odvrátil od Ulricha svoji pozornost a začel se do předmluvy nového románu od dvou českých začínajících autorů Davos. Doporučil mu ji jeden známý knihkupec, že je to docela nářez, ale jeho pozornost byla opět na chvíli přerušena hlasitým rozhovorem našich známých z restauračního vozu, Karlem a Josefem. Karel právě říkal, že už ho ten vlak fakt sere, protože si tady člověk ani pořádně nezakouří a Josef mu vtipně odpověděl, že to není problém, že mu ho v kupé klidně vykouří a Karel ho opět hlasitě poslal do prdele a ing. Musil chtěl vyletět z kůže a rozčítit se nad takovými řečmi, ale Karel s Josefem už pokračovali dál směrem

k restauračnímu vozu, ale s tím kouřením musel s Karlem souhlasit, protože sám byl silný kuřák a začal uvažovat jak to provést, aby si zakouřil a pochopitelně dospěl k obligátnímu záchodu a tak nenápadně zalovil v hubertusu, aby si vytáhl krabičku Startek, kouřil právě a pouze tyto lidové cigarety bez filtru, což byl ještě návyk z Ruska, kde obvykle kouřil cigarety Bělomorkanal s dutinkou a kde se také bohužel naučil poměrně hodně pít, takže další jeho myšlenka byla, že si potom mohl skočit do restauračního vozu na pivo a tam by si mohl klidně dál číst. Ulrich si samozřejmě povšiml nenápadných manévřů spolucestujícího a klidně a s úsměvem mu spisovnou češtinou sdělil, že on je také kuřák a že si tudíž nemusí dělat starosti. Ing. Musil se podivil svému špatnému odhadu, pousmál se a rovnou se představil s napřaženou pravicí a dozvěděl se, že jeho spolucestující je Dr. Ulrich... Ing. Musil poté opustil kupé, aby navštívil toaletu na konci chodbičky směrem k restauračnímu vozu a po dvou startkách zamířil dále opět směrem k restauračnímu vozu, kam po chvíli zamířil i Ulrich, neboť si řekl, že by koneckonců nebylo od věci si zase trochu provětrat češtinu, což již částečně učinil na tomtéž místě ještě než dorazil rychlík Goethe do Brna, když uprchl před svojí výřečnou spolucestující s hysterickým pejskem Milíkem, takže mezi Svitavami a Českou Třebovou došlo v místním časovém okruhu ke zkratu, takže se stalo, že ještě na kymácející se chodbičce si Ulrich povšiml, že vánice za okny se proměnila v doslova sněhobilý literární labyrint, z jehož proměnlivých chodeb mu vystoupil naproti pocit, že mu to celé připomíná jednu cestu jedné jeho oblíbené postavy z jednoho jeho oblíbeného románu, jehož autor mu trochu připomínal Liszku, s nímž při svých pochůzkách po vídeňských antikvariátech vedli dlouhé rozhovory taktéž právě o zmíněné ruské literatuře, která byla Ulrichovou opravdovou láskou, i když jich měl pochopitelně několik a nechyběly mezi nimi i ty z masa a krve, u nichž mu ovšem vyvstávaly občas problémy, o nichž se dočítal právě v ruských klasikách a když vstoupil do poloprázdného restauračního vozu našťastí pro něj nikoli v oděvu stříženého podle staršího francouzského módního žurnálu, zjistil, že bílé ubrusy s bílými vázičkami se smrkovými větvíčkami se přímo harmonicky a vyváženě doplňují z bílou spouští za okny, takže alespoň zde, řekl si s povzdechem, panuje vzácná rovnováha mezi vnějškem a vnitřkem, což se o podobných záležitostech psychického charakteru dalo říci jen málokdy, vyjma snad oněch několika šťastných jedinců, jimž katolická církev přidělila svatozář, ačkoli jenom málokdy narazil při svých oblíbených potulkách po vídeňských svatostáncích na nějakého, který by místo hrozného rozrušení projevujícího se nepřírozně prohnutými končetinami a složitě zřasenými a rozevlátými mramorovými plášti vyzařovaly klid a rovnováhu, kterou se bylo možno bohužel pouze chvíli těšit v tomto restauračním voze, protože si vedle něj přes uličku usedla milenecká dvojice vracející se z bůhvíjakých důvodů zřejmě z předvánočních nákupů ve Vídni. Karel, mladší z dvojice a zřejmě tzv. ženský protějšek svého přítele, kterého oslovoval Josefe, vyjádřil poměrně neomaleně potěšení z vydařeného večírku.

“Hele fakt dobrý, bylo to tam fakt dobrý, tak tohle v Praze prostě nemáme a ten Hans byl taky fakt fajn.“

Josef ovšem zřejmě z průběhu té veselice nebyl tak nadšen jako jeho protějšek.

“Já jenom doufám, že tě to přiblblo neojelo na hajzlu, protože na to vypadalo a ty, nezlob se na mě, dáš každému, což už mně fakt sere,“ a sklouzl přitom pohledem na Ulricha, před nímž se nakláněla a vlnila hladina jeho kávy v souladu s houpavými pohyby rychlíku, a ohodnotil ho podle pečlivého zevnějšku a drahých sportovní hodinek, na které si Ulrich fakt potrpěl, jako nějakého Rakušáka, nejspíše obchodníka, a podle neklamných známek usoudil, že nepůjde o homosexuála, a obrátil svoji pozornost zpět ke Karlovi, který mezi tím začal vychvalovat jakýsi obchod z pánskými módními doplňky na Mariahilfestrass, což zaujalo i Ulricha, protože o něm slyšel poprvé, zřejmě něco nového a tak dopil kávu a zanechal milence jejich starostem a vracel se zpět do kupé, když tu mu v náprsní kapse jeho

dvouřadého saka zazvonil telefon a při pohledu na jeho display zjistil, že mu volá jeho rusofilní známý filatelista a numismatik a ještě mnoho jiného v jedné osobě Liszka.

Aneb obecnější pojednání o paralelních světech se zvláští zřetelem k okrajovým podmínkám panujících v jednom z nich, což bylo jedno z témat, které Ulricha obzvláště zaujalo, jak koneckonců napovídá již titul, který si vzal do vlaku na čtení a kupodivu se název tohoto populárně naučného pojednání vhodně protnul s názvem jiné knihy, která tvořila závažnější doplněk necesséru ing. Musila, v němž se kromě ní nacházel karton cigaret Start, což byla jedna z nejlevnějších variant prodávaných v Čechách, kterážto značka zde ovšem měla již svoji dlouholetou tradici a kouřila se i časech, kdy byla Praha od Vídně oddělena tzv. železnou oponou, takže člověk by byl v pokušení představit si pod tím něco zvláště na způsob opravdové divadelní opony ovšem s tím rozdílem, že v tomto případě by byla z dílny nějakého potrhleho Vulkána, ale mající stejný účel jako divadelní opona, totiž oddělovat dva světy, z nichž jeden obsahoval ještě něco, čemu se říkalo zákulisí a jak známo s tím jsou spojeny zákulisní ploty, které bují ovšem v každém politickém systému, ať už jej nazýváme tyranidou nebo demokracií či vládou lidu, které měly obzvláště komunistickém Československu svoji specificky českou příchuť a levné cigarety Start ji vhodně podkreslovaly, ale jejich náležitě vychutnání si vyžaduje svoje a bohužel v rychlíku Goethe se tyto náležitosti k velké nelibosti ing. Musila nenalézaly, ale nalézal se tam Ulrich sedící rovnou před ním u stejného stolu, kde seděl ještě před příjezdem rychlíku do Brna a hovořil právě o Paralelních vesmírech, jež se zákulisím souvisí víc než bychom si byli ochotni připustit a o vesmírném zákulisí toho víme bohužel daleko méně než o zákulisí třeba takového Burgtheatru nebo vašeho Národního divadla, dodal Ulrich. Ing. Musil si objednal další Budvar a mohl si objednat třeba také Paulaurnera nebo Amstel nebo třeba Heinikena, ale volil jihočeský mok, protože byl přeci jenom v koutku duše také patriot, ačkoli velmi neotřelý a přiznal se, že ho už tato otázka také trápí pěkně dlouho a že se tím zabýval již v dětství, protože ho už tehdy bavila matematika a proto se koneckonců rozhodl studovat kybernetiku až v daleké Moskvě, když až příliš pozdě zjistil, že ho přeřadily na jakousi kybernetiku vysokonapěťových systémů, což mělo samozřejmě s původní kybernetikou hodně společného včetně názvu, ale jinak to bylo celé na hovno, ale že původ vesmíru a podobné otázky ho pořád vzrušují a že mu ještě nikdo nikdy nebyl schopen vysvětlit, v čem, či z čeho se ten zatracený Velký Třesk vzal.

„Tak to máte, milý pane, úplnou pravdu a je tady ovšem ještě jedna zásadní otázka, zda-li my jako poněkud nečekaní obyvatelé právě tohoto vesmíru plní všech jeho zákonitostí jsme vůbec s to se ve svých omezených myslích za ten Velký Třesk dostat, neboť na tom pochopitelně můžeme být podobně jako třeba ten Milík, taková ta kapesní domácí odrůda otřesného psího charakteru, která mne štvála po celou dobu mezi Vídní a Brnem, a která i kdyby se rozsekala, by ze sebe při sebelepší vůli nic kloudnějšího než to štěkání a srání okolí a osrávání rohů nedostala“

A jak patrně rozhovor obou mužů nabyt důvěrnosti, která se při podobných příležitostech jako cesta vlakem může vytvořit leda tak, když oba účastníci něco vypijí a v tomto případě již urazili kus cesty, neboť na účtence již měly šest čárek označujících tři litry zlatavého budějovického piva, které a ani jiné Ulrich téměř nevyhledával, neboť dával přednost kvalitnímu červenému vínu, ale situace se zkrátka vyvinula podle jiného scénáře a svoji roli zde také hrála jeho dlouhá nepřítomnost v Čechách a jistý sentiment, který v něm nápojový lístek vyvolal, neboť jako student vymetl s přáteli nejednu pražskou pivnici a měl tudíž sdostatek zkušeností jak s pivem, tak se způsobem, kterým se v Čechách vedou filosofické diskuse, jejichž pravidelným a jediným hmatatelným výsledkem bývá hrozná kocovina, ale diskuse již byla v plném proudu a nedalo se tedy nic jiného dělat než dále rozvíjet základní

téma, jímž bylo to, co by mohlo být před Velkým Třeskem a je-li tedy v lidských silách vůbec možnost tuto otázku zodpovědět, ale nadějně alespoň z inženýrova stanoviska bylo, že si ji byli vůbec schopni položit a každopádně nějaká odpověď už se na ni jistě najde, na což mu Ulrich řekl, že to je svatá pravda, ale že podle něj asi nejlepší cestou bude cesta té nejabstraktnější matematiky, která možná bude právě co do své abstraktnosti natolik abstraktní, že se už zkrátka nevejde do lidské mysli, ale že by tu mohli přijít na pomoc umělé mozky, které tu věc vyřeší, ale lidem to nakonec bude ukradené a lidští tvůrci těchto mozků již možná budou dávno pod drnem, ale že každopádně sleduje abstraktní myšlení české kotliny a zde trochu ujel, neboť to už by mohl rovnou sledovat myšlení nějakého varného kotle, ale dlouholeté nepoužívání češtiny může omluvit tento lapsus a že na poli tzv. alternativní teorie množin vidí jisté východisko, které ovšem neviděl ing. Musil, protože o ní jaktěživ neslyšel, ale to mu nevadilo, aby nakonec neobrátil list a nezačal vzpomínat na svá moskevská studia, což bylo pro Ulrich opravdu obohacující a překvapující poznání.

Kapitola, která je jednou z nejobecnějších a zároveň jednou z nejindividuálnějších v tomto díle, protože bude pojednávat o Ulrichově vztahu k ženám a zde se ocitáme v oblasti, která přeci v lidských životech patří k těm nejintimnějším a nejindividuálnějším a zároveň k těm nejvšeobecnějším, neboť vztahy spojené s láskou se řídí pravidelnostmi, které zvidává čtenářka snadno najde v každém všeobecném přehledu pojednávajícím o lidské biologii a Ulrich si občas v této spojitosti představoval přímkou znázorňující onen všeobecný základ kolem něhož poletují jako malé tečky na grafu drobné fluktuace vyjadřující právě to individuální spojení s milováním a láskou a kupodivu dospěl k paradoxnímu závěru, že v oblasti, která patří k nejabstraktnějším, v níž lidská mysl může vůbec operovat, totiž v matematice a teoretické fyzice, jejichž výsledky patří vůbec k nejobecnějším entitám ve vesmíru dochází k těm nejindividuálnějším výkonům, kterých je lidská mysl vůbec schopna, neboť občas při tom dojde k naprosto ojedinělým a nečekaným závěrům, které se brzy rozplynou ve všeobecné pokladnici lidského vědění, a z některých se poté stanou pouze částečně platné hypotézy, a potom některé skončí jako individuální odpadky v kabinetu kuriosit falešných domněnek, takže zde nám zpoza rohu vykukuje stará dobrý platonismus i se svými obecninami obdařenými soukromou existencí v jakési říši idejí a z této říše mohou být některé zapomenuté ideje opět vytaženy na světlo boží, aby opět zevšeobecněly někdy až do formy naprostého předsudku přičemž v žhavých oblastech lásky nakonec k žádnému překvapení nikdy nedojde. Ulrich se při té příležitosti zamyslel, jak by asi taková říše idejí mohla vypadat, a dospěl k závěru, že zde v aseptickém prostoru všeobecné platnosti bude asi dělat neplechu všeobecně platná idea jedinečnosti, která se tam asi bude stavět na hlavu, kterou ovšem nemá a bude tam vyvádět nepřístojnosti, s nimiž se můžeme setkat také ve vztazích mezi muži a ženami, **PŘIČEMŽ JEŠTĚ NENÍ VŮBEC JASNÉ, PROČ SE NÁM TADY TATO KAPITOLA VLASTNĚ OBJEVILA.**

Již nám tady proběhla kapitola svět jako železnice a železnice jako svět, ale ještě se tady neobjevilo hotel jako svět a svět jako hotel, do kterého měl Ulrich právě namířeno, neboť poté, co alespoň částečně vyřešil problémy s vydáním deníků svého slavného prapředka a poté, co si tak duchaplně pohovořil s hrabětem Auerbachem o vyhlídkách evropského společenství, které nevypadaly úplně nejrůžověji, neboť v rodině evropských národů došlo jako v každé rodině k vážné krizi, která potřebovalo rodinného poradce a nějakou společnou ideu, která by ony rozpory mezi evropskými manžely urovnala a jak praví sexuologicko-rodinné příručky mnohdy nejlepším prostředkem na urovnání krize je dobrý sex čili dobré obcování, dospěl hrabě Auerbach k závěru, že Evropa musí světu ukázat a hlavně anglo-saským bratrancům, kde má svět své kořeny a odkud to vlastně vzešla vědecko-technická revoluce, jíž vděčí nejenom rozvojový svět za svůj blahobyť, která byla ovšem svého času

šířena poněkud nešetrným způsobem, ale když se kácí les, tak lítají třísky, jak pravil Auerbach upíjeje z broušeného poháru hutné a silné argentinské červené víno a tudíž bude třeba zorganizovat něco, čemu pracovně říkal Evropský rok, ale to jsme přeci jenom trochu odbočili od tématu. Každopádně výsledkem této podnětné rozpravy bylo, že hrabě Auerbach velkoryse zapůjčil Ulrichovi na několik dní svůj stříbrný Jaguár ve zvláštní úpravě s bílými sedadly potaženými teletinou a s řídicí deskou vyloženou mahagonem a dobře vyladěným motorem, pro nějž nebyl problém akcelarovat zázračně rychle na 280 za hodinu a navíc opatřená diplomatickou poznávací značkou, tudíž muž milující rychlost mohl bez obav možnosti vozu plně využít, což Ulrich, který měl pro podobné záležitosti slabost také náležitě využil, takže z Prahy do Mariánských lázní přes Plzeň se dostal za necelou hodinu a to se ještě na chvíli zastavil v Plzni, aby si prohlédl onu proslavenou bránu světoznámého pivovaru. Cesta mu ubíhala hladce a plynule a celé to čpělo luxusem, proti němuž Ulrich nic nenamítal, i když mu bylo zřejmé, že jako každý luxus, je i ten jeho prosycen vůní opékaného prasete rožněného nad ohništěm obklopeným hordou vousatých hrdlořezů uprostřed pohádkové loupežnické sluje, v jejíž rozích a tmavých koutech se v odlescích plamenů blyštěly kupy a hromady naloupených pokladů, ačkoli v Auerbachově případě byl luxus již plně domestikován na platinových platebních kartách a neměl už vůbec nic společného s loupežnickým řáděním jeho rakouských předků v průběhu třicetileté války, přičemž zakladatel rodinné slávy byl prachspřstý žoldácký kapitán, o němž se v odborných historických publikacích většinou české provenience nepsalo nic pěkného. Luxus má mnoho podob odvislých pochopitelně od dobových souvislostí, takže dříve vypadal jako hrad na skále, kdežto dnes nabyl přeci jenom umírněnějšího výrazu, jehož jedním z projevů byly luxusní hotely, s nimiž měl Ulrich díky svým častým cestám do zahraničí své zkušenosti, i když to nebyly tak opulentní podniky, které si pro své pobyty vybíral sběratel Liszka nebo třeba takový Auerbach a bylo zajímavé, jak právě Ulricha napadlo za mahagonovým volantem stříbrného Jaguáru řídicího se více než dvousetkilometrovou rychlostí z Prahy do Plzně, že svět se vším všudy, tedy v širších souvislostech celý kosmos svým vnitřním ustrojením připomíná právě chod takového pětihvězdičkového hotelu, kde má každá věc své místo a vše funguje jako švýcarské hodinky a ty které měl na ruce, Omegy s přesným chronometrem, ukazovaly půl páté večer a Ulrich si vzpomněl na jeden takový hotelový pobyt začátkem roku ve švýcarském Davosu, kde se spolu s Liszkou zúčastnili světového ekonomického fóra, ovšemže jako obyčejní soukromníci, neboť Liszka zásadně nikdy na veřejnosti nevystupoval jako oficiální zástupce čehokoli a zejména ve Vídni se jeho veřejné působení omezovalo na pochůzky po kavárnách a obchodech se starožitnostmi v roli zajištěného penzisty a právě tento poměrně nemajetný důchodce, který vlastně v životě nikdy nepracoval v onom klasické smyslu, jak je to dobře známo většině obyvatel tohoto dobře vedeného hotelu svět, v němž sice vše funguje naprosto dokonale, bohužel ovšem na úrovních dostupných lidskému oku pouze elektronovým mikroskopem anebo Hubbleovým vesmírným teleskopem, vynesným na oběžnou dráhu Země někdy koncem minulého tisíciletí a zásobujícího posléze vydavatele populárních encyklopedií úžasnými pohledy do hlubin vesmíru a času, Ulrichovi sdělil, když spolu opět vysedávali ještě nějakou dobu poté, co je opustil redaktor pornografického časopisu Kraus, s nímž vedli zajímavou diskusi o podstatě ženské krásy, která je proměnlivá stejně jako vnější projevy luxusního života, ale jako v tomto je podstata vlastně stále stejná a jmenuje se peníze, tak v onom se jmenuje chtíč, i když v tomto případě panuje daleko menší shoda než u luxusu a každopádně redaktor Kraus jim k jejich tématu sdělil nejednu zajímavou podrobnost, neboť působil přímo u pramene, a jak Kraus tak Ulrich věděli, že Liszka si vydržuje milenku, kterou měl Ulrich jednou příležitost vidět a která splňovala všechny parametry, která taková vydržovaná milenka musí mít a která dobře věděla, co má očekávat od života, ale Ulrichův šálek čaje to nebyl, zda-li by si s ním nechtěl udělat malý výlet a protože věděl, že na nějaké olezlé a chladnokrevné finančníky ho neuloví, prozradil mu jednu novinku a to, že toho roku

budou v Davosu diskutovat na veřejné přednášce dva nejvýznamnější myslitelé dneška, jejichž práce Ulrich znal a věděl, že se ti pánové v ledasčems podstatně diametrálně rozcházejí a okruh jejich myšlenkového světa ho svého času přitahoval přímo s démonickou silou osudové ženy sedící v přiléhavých síťovaných černých punčocháčích s podvazkovým pásem a koženou podprsenkou ve vyzývavé poloze někde v příšeří milostného budoáru, a proto souhlasil, ale vyhradil si, že si vše zaplatí sám, protože tohle přeci nebude obchodní cesta, alespoň ne pro něho a tak se jednoho únorového rána před hotelem Beghoff vystoupili z taxíku naši dva známí, kteří vedle sebe vypadali jako otec se synem na zdravotní dovolené, při níž je ovšem syn pouhým průvodcem chorého otce a zároveň připomínali dva astronauty budoucnosti, kteří vystoupili z jakéhosi kosmodromu v jiném světě, neboť svět luxusu a bohatství se odehrává vlastně na jiné planetě oddělené od světa obyčejných smrtelníků, kterých je oproti bohatým vždy většina, přímo meziplanetární vzdálenost, ačkoli oba světy spolu pozoruhodně propleteně koexistují na jedné planetě a Davos jako celek byl od ostatního světa oddělen nejen nadmořskou výškou, ale také onou neviditelnou hradbou z peněz, které ovšem již neměly s nějakými pomačkanými a umolousanými papíry, kterými si kupujeme cigarety a sirky už vůbec nic společného, protože dvě stě miliard eur je pro obyčejného smrtelníka záležitost zcela nepředstavitelná a nějaké papírky s základními číslovkami vyzdobené nějakými obecnými architektonickými prvky se dvě stě miliard zkrátka nedá poměřit. Když se naši kosmonauti po úspěšném přistání zbavili skafandrů, v tomto případě teplého zimního oblečení v podobě hustých kožichů, pochopitelně každý ve svém pokoji, které byly vedle sebe ve třetím patře, takže se jim z velkých oken vedoucích na malé balkónky otevíral monumentální pohled na údolí s lázeňským a horským střediskem a mohutnou hradbou zasněžených alpských velikánů v pozadí, a když se náležitě aklimatizovali, sestoupil Ulrich jako první dolů do recepce, aby si dal kávu v hotelovém baru a na nástěnce si všil letáku upozorňujícího hotelové hosty na významnou přednášku a diskusi dvou předních evropských filosofů, která proběhne v konferenčním centru již popozítří a Ulrich si při tom nechtěně pomyslel, že Hegel se naprosto mýlil, když se domníval, že seberealizující se absolutní duch našel své dokonalé vyjádření v tehdejší pruském státu, jehož byl Hegel tak trochu ideologickou hláskou troubou, ale že k jeho dokonalé manifestaci dojde právě popozítří v místním kongresovém centru za účasti předních návštěvníků světového ekonomického fóra a potom ho ještě napadlo něco na způsob slepého střeva, že v díle jeho slavného prapředka a díle jiného neméně významného německy píšícího spisovatele, jehož jeden z románů se odehrával v prostředí okolních kouzelných vrchů došlo k nádherné demonstraci další pronikavé ideje slavného německého idealisty, totiž k realizaci dialektické spirály, přičemž teze byl jeho děd antiteze onen nejmenovaný faustovský duch a Ulrich u toho visel jako materializovaná synthesisa, ale tohle všechno se odehrálo téměř před rokem a Ulrich teď mířil do Mariánských lázní, aby si od toho všeho, od těch různých syntéz a mezinárodních konferencí a Liszky odpočinul a aby tam v klidu našel opět sám sebe a aby si ujasnil, jak dál naloží se svým životem cítil, že by se mohl třeba opět věnovat vědě.

Ulrich v srdci Evropy a zjišťuje, že svět jako hotel a hotel jako svět není metafora bez významu a mezitím proběhne několik důležitých setkání.

Ulrich se ubytoval v hotelu Paříž, který stál v centru města a kde si měl možnost, když pozoroval pověstné pražské věže se siluetou hradu na obzoru z čtvrtého patra jeho impozantní budovy z devatenáctého století postavené v plagiátorském stylu novogotiky, jak už bylo koneckonců v oněch časech zvykem kopírovat z minulosti pokud možno co nejdokonaleji odkaz předků, kterým se jako tvůrcům původního stylu ani nesnilo, že by to gotika mohla dotáhnout až do dokonalosti bez obsahu, uvědomit, že pohled na různé životní souvislosti mimo jiné také závisí na stupni v sociálním žebříčku, kam nás vrtká štěstěna postavila, což

nezávisí jenom na náladě, kterou anděl štěstí právě má, ale má to také mnoho společného s tajuplnými záležitostmi finančního světa, nebo kam jsme se dostali třeba také vlastním úsilím, takže se potom může klidně stát, že různí obyvatelé stejného patra stejného pětihvězdičkového hotelu vidí svět pod jejich nohama v úplně jiných souvislostech a některé z nich zkrátka někteří z nich nikdy neuvidí.

Ulricha z jeho pozorování vyrušilo zazvonění hotelového telefonu, a když zvedl sluchátko byl mile překvapen, že neslyší Liszku, ale úplně cizí hlas, v jehož tónu bylo cosi, za čím si člověk hned představil strohý psací stůl s několika telefony a za ní úřední registraturu a mezi tím přísný obličej nějakého byrokrata, v lepším případě s hlubokým výstřihem a smyslně vykrojenými rty, ale podle všeho se jednalo o horší variantu ve špatně padnoucím obleku, která mu zdvořile předala pozvání od hraběte Auerbacha, který ho zval na své sídlo kdesi v Kolomaznicích za Prahou na večeri, která by měla proběhnout již zítra s tím, že o dopravu se pochopitelně starat nemusí. Když položil sluchátka a vracel se zpět k oknu s nádhernou vyhlídkou na zasněžené pražské střechy v soumraku doplněnou mohutnými mraky skrze něž zalévaly proudy nebeského jasu starobylou katedrálou, o níž se dalo říci, že lepší by snad už ani nemohla být, doslova vyhlídka připravená pro někoho, kdo se hodlá obdivovat barokně gotické nádheře města nad Vltavou a nedalo se přímo říci, že by něco takového Ulrich, kterému při návratu k oknu, padl pohled na secesní lůžko, na jehož sametově hnědé přehozu ležela kniha Paralelní světy, v nichž ale skutečně žijeme, řekl si již u okna, i když to nemusí být právě hypotetické kosmologické entity, které měl zřejmě její autor na mysli, a právě ony stupně na žebříku sociální hierarchie jsou názornou ukázkou naprosto reálné existence různých vesmírů, ale pohled na bílé střechy s gotickou katedrálou na pozadí jakoby táhl jeho myšlenky vzhůru a zpět k abstraktnějším úvahám o nekonečnu možných světů, přičemž by ovšem bylo záhodno přeci jenom začít od toho, v němž právě jsme a po jehož okrajích se tážeme, ale zvláštní věc, ačkoli vše uvnitř nějak na sebe navzájem odkazuje a nějak se vůči sobě vymezuje právě těmi svými okraji, vesmír sám jakoby snad ani žádné okraje neměl, ačkoli přeci v jistém čase před takovými sto miliardami let po něm ať už s okraji či bez okrajů nebylo pravděpodobně ani vidu ani slechu a přeci je možné, že cosi jiného zde bylo, ale je přeci jenom troch obtížné říci co. A tak si Ulrich řekl, že nejlepší, co může o vesmíru říci, je právě to, co vesmír není a zde navázal na směr pohledu k nebesům, kam ho naváděly věže starobylého chrámu, a pokud patří onen pohled někomu se sklony k spekulativnějším úvahám, nemůže se stát, aby dospěl jinam než k bohu teologů, o němž nám toho již tolik řekla negativní teologie a tak Ulrich ještě chvíli nepochybně setrval o okna v té nejlepší společnosti, které mu mohlo katolické nebe a katolická spekulativní tradice nabídnout, ale potom si řekl, že by mu neuškodila malá procházka, jelikož zítra asi na nějaké volné potulky po městě kvůli setkání s českým nakladatelem a večeri u Auerbacha nebude mít čas.

Když procházel kolem staroměstského orloje přes zasněžené náměstí a viděl ten mnohočetný a různojazyčný dav turistů, řekl si, že tady ho už asi žádné tajuplné historky nečekají, ačkoli dobře věděl, že s těmi úzkými ulicemi, s těmi barokními kostely je spojena nejedna strašidelná ba přímo hrůzostrašná historka a že v některých turistických průvodcích nazývají ono město přízviskem magická, ale musel si přiznat, že na těch starobylých kulisách vyplněných jakýmsi podivnými obchody se suvenýry anebo jakýmsi rychloobčerstvovacími stanicemi neshledává pranic kouzelného, ale koneckonců nepřijel sem proto, aby tady potkal nějakého golema nebo bezhlavého rytíře nebo dokonce Mefistofela, ale napadlo ho stále ještě mezi těmi podivnými pozůstatky minulosti v podobě nejedné zajímavé fasády či rozvlákněného barokního průčelí nějakého svatostánku přeci jenom něco okouzlujícího, ano okouzlujícího, jak mu prostě z ničeho nic zmizela Vídeň z očí a jak se z ní tady v Praze stal jakýsi chumáč vzpomínek, cosi, co si snad ani nedokáže pořádně vybavit a jak totéž, ale v inverzním pořadí, prožíval ve Vídni s Prahou, když se do ní chystal a tak se přeci jenom okouzlen, ale nikoli barokní atmosférou starobylého města, dostal do hotelu a tím pádem se ocitl na planetě

vzdálené od pouličního ruchu za vchodem na stovky světelných let, neboť poklidný chod mezinárodního hotelu pochopitelně nemá s hordami nějakých turistických slídlů nic společného a nemá pochopitelně téměř nic společného ani s místními domorodci, kteří jsou dobří leda tak jako personál, různí ti kuchaři, číšníci a pokojské, které většina návštěvníků takového hotelu ani pořádně nevnímá, ale Ulrich samozřejmě mile pozdravil pěknou recepční a vypadalo to upřímně, takže ji to trochu vyvedlo z míry a dokonce mile a s nehraným úsměvem poděkoval číšníkovi, který mu navečer přinesl do pokoje lahev Pinot noir, i když mu bylo jasné, že onomu muži v bílém saku, možná s nějakým pěkným německým příjmením jako třeba Schneider nebo Hofman nebo Muller, se možná honí hlavou něco jako - tobě se to, ty tlamo nažraná, směje, když tady budeš takhle sám a v klidu nalívat hlavu tímhle drahým sráčem, který bych si nikdy nekoupil, protože dát za flašku padesát eur může opravdu jenom nějaký zkurvený sráč - ale přestože si to skutečně myslel, nebránilo mu to ve zdvořilém úsměvu a když se mu vedle zdvořilého poděkování dostalo ještě deset eur spropitného, tak si přeci jenom trochu poupravil svůj názor na elegantního cizince, je to sice čurák, ale má přeci jenom vychování, a Ulrich zapadl do hluboké kožené klubovky se sklenicí červeného vína a padesáti eurovkou na stole, vedle níž ještě leželo několik českých stokorun a jedna či dvě dvě stě korunami, na nichž byli vyobrazeni Karel Čtvrtý a Komenský a Ulrich si při pohledu na ty dva významné muže uvědomil, že je přeci jenom dobře, že ti Češi mají stále tu svoji měnu, protože bankovky jednotné evropské měny ho po estetické stránce příliš neuspokojovaly a jak si tak občas přečetl noviny neuspokojoval ho na nich i ještě i mnoho jiného, ačkoli nechtěl se jednou ocitnout v situaci svého slavného předka, který vlastně s nostalgií vzpomínal, byť značně kriticky, na jedno nesrozumitelné soustátí na Dunaji, totiž nerad by někdy vzpomínal na slovnou historii rozpadlé Evropy a ještě mu ty barevné papírky na stole připomněly jak žalostně málo toho vlastně o historii nejenom tohoto státu ví, ale určitě toho ví dost, aby s tím Auerbachem vyběhl ze dveří, protože tušil, že pokud za tím stojí Liszka, že věci nebudou tak jednoduché jak na první pohled vypadají a podivil se, že se s tím Liszkou vlastně ještě pořád schází a náhle si uvědomil, že ho k němu vlastně přitahuje něco jako synovská láska a správně tušil, že Liszka to má s ním víceméně podobně, jenom místo syna je tam otec a bylo mu to čím dál tím podivnější, neboť na první pohled nebylo na panu Liškovi nic moc obdivuhodného a soupis negativních vlastností tohoto muže by jistě obsahoval mnoho položek, ale bylo to s ním přesně tak jako vždy, totiž komplikovanější a složitější než...

Hrabě Auerbach má milenku, která toho ví o historii více než Ulrich a Liszka dohromady. Také Liszka milenka je poučenější o historii a navíc také o paralelních světech více, než by si byl Ulrich ochoten připustit a také přítelkyně redaktora pornografického časopisu Krause je v mnoha ohledech vzdělanější, než by se dalo očekávat a navíc naneštěstí zná Liszkovu milenku Claudii...

INTERMEZZO

MÍRNĚ POPOSUNUTÁ VERSE TEDY PARALELNÍ AKCE. Plynutí času. Příjezd do Davosu. Konverzace při snídani. Probíhají rovnou tři paralelní akce. Módní přehlídka Gisele, Heidei, Kate, Adriane, Doutzen.

- A) Filosofické střetnutí mezi Otto Frischem a Friedriche Sommerem ,
- B) Auerbach a Evropský rok.
- C) Dále probublávají další podružnější záležitosti jako inkognito příjezd Auerbachovy milenky Claudie a následné nepřijemnosti pro Ulricha.
- D) Liszka a světové ekonomické fórum a světové finance.

- E) Setkání se spolužákem ze studií a hledání Higginsova bosonu, krátký exkurs do nitra hmoty a hlubin vesmíru. Nad tím vším v klidu a pravidelně krouží Hubbleův teleskop a také došlo k přistání meziplanetární sondy na Marsu.
- F) Návštěva nevěstince a dadaistického kabaretu. Tomu všemu předcházelo zásadní setkání našich hrdinů na zámečku v Kolomaznicích.
- G) Popis honu a neznámého obrazu Hieronýma Bosche.
- H) **PODROBNĚJŠÍ POHLED DO STARÉHO ATLASU.**
- I) 14.2.2012 co se asi bude dít za sto miliard let a co se dělo před sto miliardami let - kosmologická úvaha.

Před hotelem Paříž tiše zastavila černá limuzína, ale takováto událost tady v Praze nemohla nikoho překvapit nejenom proto, že se tady, ale i jinde ve světě přihodilo onoho zimního rána mnoho zajímavějšího, přičemž konfigurace izoterm a izobar na synoptické mapě zobrazující jejich průběh právě nad našim městem byla určitě překvapivější, než byl pohled na Ulricha, který si z onoho auta vystoupil a mírně klopýtaje s převlečnickem volně přehozeným přes rameno vstoupil do hotelové haly, kde ke svému nemilému překvapení uviděl sedět v jedné z mnoha pohodlných kožených klubovek nad Frankfurter Allgemeine Zeitung sběratele Liszku, který ovšem při pohledu na kymácejícího se Ulricha nejevil stopy nejmenšího překvapení, jakoby snad věděl, že se vrátí přesně v tuto dobu, což by u něho ale opravdu nebylo nic překvapujícího, a aby těch překvapení nebylo málo, zazvonil Ulrichovi v převlečnicku telefon, takže se do něho při jeho hledání skoro zamotal, ale stihl ho ještě najít, aby zjistil, že mu volá Kraus, který mu radostně sděloval novinu, že ho šéf posílá dneska letadlem do Prahy, protože tam má zítra přiletět jakási americká filmová hvězda, pochopitelně ženského pohlaví, a on že s ní má za těžký prachy uskutečnit rozhovor, takže se těší na viděnou a Ulricha napadlo, že prachy v češtině a Praha se do sebe dají izomorfem převést, převedeme-li Prahu do druhého pádu, kterých měla bohužel čeština rovnou sedm, takže se z ní stával pro cizince téměř neřešitelný hlavolam, o němž Ulrich věděl své, a proto se vždy podívoval, kde se Liszka tak dobře naučil tento jazyk, k němuž ještě zvládl ruštinu, což už bylo nad jeho síly a Liszka mu na to vždy odpovídal, že ho k tomu přivedly čistě literární zájmy, což bylo v případě ruštiny jakž takž pochopitelné, ale u češtiny nad tím rozum zůstával stát, protože celá ta místní světová literatura by se vešla do dámské cestovní kabelky, i když Ulrich již také potkal muže, kteří se naučili maďarsky z mnohem prozaičtějších důvodů než nějaká světová literatura, ale o tom si Ulrich zrovna nechtěl s Liszkou popovídat, když těžce dosedl do vedlejší klubovky, v níž se od něho dozvěděl, že vypadá poněkud unaveně a že tudíž večere u Auerbacha měla patrně zajímavý průběh, což on koneckonců dobře zná, protože milý Auerbach je vzorný hostitel a navíc ten jeho zámeček v těch Kolomaznicích je prostě okouzující a potom se Ulricha, který neměl vůbec čas a ze sebe vypravil byť jedině slůvko, zeptal jestli měl také příležitost potkat lady Hamiltonovou, víte, jak bych to řekl, zkrátka dalo by se to nazvat přítelkyní milého Auerbacha, a tuto tak zvanou přítelkyni Ulrich u Auerbacha opravdu zahlédl, ale v žádném případě by se ono zahlédnutí nedalo nazvat seznámením v pravém slova smyslu, spíše nedopatřením, o němž se ovšem ani jeden z přítomných mužů nikterak dále nešířil, protože Ulrich zkrátka při cestě na toaletu trochu zabloudil a otevřel zkrátka dveře od ložnice oné lady Hamiltonové, která se právě ukládala k spánku v ložnici, kterou by zřejmě nedokázala vykouzlit ani bujná fantazie redaktora Krause, jejímž vyvrcholením v pravém slova smyslu byla ovšem ona půvabná ženská, která na něj vrhla pohled, o němž se v mužské společnosti říká - podívej se na ty oči, vidíš to, vidíš to kurva, no to jsou prostě dokonale mrdací oči - zkrátka některé ženy už jsou takové, že vyvolávají nejenom ušlechtilé a něžné city, ale rovnou mrdací náladu, která se tak trochu zmocnila i Ulricha, ale raději zavřel dveře a odkráčel na toaletu a po návratu do společenského salónu s ohromným krbem a dvěma křesly, ale pochopitelně že tam toho také

bylo víc, mimo jiné i hrabě Auerbach, který vyvolával různé nálady, ale ona výše zmíněná mezi nimi určitě nemohla být a to snad ani v případě, že by člověk, který ho viděl trpěl nějakou zásadní deviací, ačkoli se nedalo říci, že by snad onen aristokrat působil jako nějaký netvor znetvořený ranami osudu tak, že by musel skrývat svoji tvář pod hedvábnou roušku, to v žádném případě, ale celková podoba tohoto postaršího muže neurčitého věku působila poměrně odtaziť, i když se tam nacházelo husté šedé obočí, poměrně pěkně vymodelovaná ústa s hustým šedým knírem a také vysoké čelo a dobře pěstěné ruce a celkem příjemný hlas s výslovností prozrazující jihoněmecký původ. S tímto pěstěným mužem tedy vedl Ulrich rozhovor, který se protáhl až pozdě do noci z mnoha rozličných důvodů, z nichž pouze jeden souvisel s událostmi, o nichž si četli běžní čtenáři denního tisku po celé Evropě a zde je nutno poznamenat, že to, co nalézá běžný čtenář denního tisku nebývá vždy úplně směrodatné, což Ulrich věděl snad již od dětství, ale zde seděl s mužem, který mohl částečně obsah různých deníků ovlivňovat nezanedbatelným způsobem a Ulrich si pomyslel, že je docela možné, že články jeho přítele Krause také poměrně zanedbatelně přispívají k blahobytnému vzezření jeho hostitele, ale že ty pravděpodobně padají pod jeho zorné pole, ačkoli objev v ložnic mu naznačoval, že zas tak jednoduché to nebude.

Každopádně oba hosté sedící v tiché hale hotelu Paříž projevovali radost se shledání poněkud netradičním způsobem, který se obešel bez nadšených výkřiků, objetí a dokonce vzájemných polibků na čtyři líce, i když přes jisté Ulrichovo rozladění, se nedalo říci, že Liszku neviděl rád, a protože ten si nepotrpěl na dlouhé a zdvořilé řeči, což ovšem záviselo na okolnostech, takže v jiných obecně relativistických pohybových soustavách, tady v jiných prostorových a časových koordinátách, ho Ulrich zažil jako muže, jehož výřečnost nezná mezí, seznámil svého posluchače s důvody své nečekané cesty, mezi nimi ovšem nechybělo ani přání projít se po místech, kde si císař Rudolf založil své proslulé sbírky.

Nejdříve tedy projevil potěšení, že Ulricha zase vidí a že doufá, že Auerbachova kolekce písemností a dokumentů týkající se jeho slavného předka ho zaujala. Dále mu sdělil, že dotyčný Auerbach přeci jenom přišel k rozumu a konečně si od něho koupí několik vzácných německých známek, tzv. leteckou poštu, kvůli nimž mezi nimi vládlo po nějakou dobu nezdravé napětí a zřejmě to udělá nikoli proto, že by ho hryzalo svědomí, protože tento pán obdařený mnoha kvalitami něco takového vůbec nemá, ale že za tím bude vězet určitě něco jiného, což bude určitě souviset s Ulrichovým pozváním a že velmi pochybuje, že by za tím stály nějaké sentimentálně literární důvody, i když se nedá pochybovat, že vášnivý sběratel je někdy schopen kvůli předmětu své touhy udělat daleko více než nějaký Romeo kvůli nějaké Julii a že za tím určitě budou peníze a celé to určitě bude souviset s krizí kolem eura, s kterou má jisté potíže i on kvůli těm zatraceným řeckým dluhopisům, takže má sice i nadále Hellény rád, ale ten současný bordel ho už vážně sere, že se ale omlouvá za poněkud expresivnější výraz, ale situace potřebuje adekvátní pojmenování, ale že zaslechl cosi o nějaké akci, která by měla zvýšit důvěryhodnost v evropský Titanik.

“Takže milý příteli, netuším jaké pikle kuje náš drahý Auerbach, ale jen tak zbůhdarma s vámi neztrácel čas. Ačkoli vám o svých plánech zatím neřekl ani zbla, neznamená to, že nám o nich nepoví později, ale každopádně ať poví či nepoví, máme tady v záloze Claudii, kterou jsem viděl a neříkejte mi, že by vám nestála za to a jak znám Auerbacha, tak je mi jasné, že jí vyzvoní úplně vše. V tomto ohledu je to nepoučitelný blb, neboť milenky tady nejsou od toho, abychom se s nimi dělili o naše strategická rozhodnutí, ale ten starý kozel v tomto ohledu vždy ztratí rozum, ačkoli je v mnoha jiných ohledech naprosto chladnokrevná bestie a my jsme tady od toho, abychom vám zařídili opravdu výhodný prodej vašich rukopisů a vy nám na oplátku pomůžete nahlédnout k Auerbachům do kuchyně.“

Ulrich raději ani nedal najevo, že je doslova vyveden z míry nestoudností Liszkových požadavků a řekl mu, ať rovnou zapomene na to, že mu bude dělat nějakého gigola a že je mu Auerbach se všemi svými děvkami naprosto ukradený a nějaká Claudie ho zajímá méně než

nějaký přibližný televizní seriál, ale že musí pro tentokrát omluvit, že do toho nepůjde, ale teď že by šel rád spát a odpoledne se mohou projít a popovídat si o všem možném kromě Auerbacha, ale že mu ještě přeci jenom něco řekne a to, že mu Auerbach povídal cosi o povznesení evropského ducha a celoevropské nálady nejenom u různých zahraničních spekulantů a že na to má jakýsi plán, kterému pracovně říká Evropský rok a.

“Mimo jiné mi volal Kraus, že se tady odpoledne objeví. Prý jede dělat rozhovor z nějakou americkou hvězdou.“

Liszka tiše zaúpěl a pomyslel si, že zrovna ten mu tady scházel, ale koneckonců situace je proměnlivá a neustále a nečekaně nám do ní vstupují nové faktory, které se zkrátka do ní musí započítat, takže jenom Ulrichovi pokývnul a popřál mu dobré vyspání a že se tedy bude těšit na Krause i na odpolední procházku a vrátil se k četbě novin, zatímco Ulrich se odpočíval do postele.

Ulrich ve stavu snížené přičetnosti skládá závěrečný akt tragédie a posléze odchází s Liszkou na romantickou procházku po staré Praze ukončenou setkáním s redaktorem Krausem.

Mužská vypracovaná ruka s úhledně zastřiženými nehty poměrně prudce dopadla na okraj matrace a podle náramkových hodinek, které ukazovaly půl druhé, se dalo usuzovat, že jde patrně o levou ruku a že jejich nositel nebude úplný chudák, protože se jednalo o kvalitní letecké hodinky, které vhodně doplňovaly zařízení pokoje, který se pochopitelně nalézal ve třetím patře hotelu Paříž a onen převalující se muž nebyl pochopitelně nikdo jiný než Ulrich, který se právě probíral a nalézal v mátožném polospánku a k jeho údivu se mu zdálo, že slyší jakési operní árie a dále zjistil, že zpěv se line shůry a tam zahlédl roj andělů poletujících nad mořským pobřežím, po němž se potácela mužská postava v potrhaném plášti, v níž neomylně poznával Liszku, a připadlo mu divné, že ho vidí zrovna tam, když ráno ještě spolu hovořili dole v hotelové recepci, ale nemohl si vzpomenout o čem. Zaposlouchal se pozorněji do andělského zpěvu a začal rozeznávat jednotlivá slova.

„Pohleďte na toho muže, pohleďte, on to přeci jen dokázal, on lidem spásu přines, on jim dobro ukázal, pohleďte on přemoh pekla zplozence...“

Ale zdálo se, že Liszka ony nebeské hlasy vůbec neslyší, ještě chvíli se potácel po břehu a potom se najednou skácel do písku..., a potom s chropěním falešně zazpíval cosi jako...

„Ztracen jsem na věky, já podvedl demony. Ztraceni Andělé. Ta krev nebyla má, ta krev smlouvu zdobící...“

Ulrich otevřel oči, podíval se na hodinky a šedé světlo za oknem ho uvedlo opět do reality, a protože byl zvyklý jednat rázně a bez zbytečných odkladů, netrvalo to ani půl hodiny, když pohledná recepční zaznamenala vycházet ven z hotelu dva muže, jednoho mladšího elegantně oblečeného šviháka, kterého doprovázel patrně jeho tajemník v odřeném dubeňáku, velkou hlavou, s ruskou beranicí a ještě zahlédla, že dvojice zahrnula u východu doprava a tudíž zamířila směrem na Staroměstské náměstí, v čemž se opravdu nemýlila. Jenom pochopitelně nemohla dále přesně vědět, jakými ulicemi se tam ona dvojice dostane, a protože Liszka trval na Celetné ulici, zamířili nejdříve do ní, přičemž prošli kolem nápisu Bolzanova pasáž, což ovšem Ulricha přimělo, aby se zde na chvíli zastavili a ke svému proslovu si zapálil cigaretu, a protože Liszka byl nejenom vychytralý, ale i zvědavý, v klidu a se zájmem si poslechl Ulrichovo pojednání o nekonečnu, které s přestávkami musel poslouchat po celou dobu jejich procházky, která skončila asi po dvou hodinách nedaleko jejich hotelu v ohromné secesní kavárně tzv. Obecního domu vedle pověstné Prašné brány, takže se po cestě Liszka dozvěděl něco ze světa, kde byl Ulrich svého času jako doma, než se z mnoha rozličných důvodů rozhodl, že si udělá od vědy dovolenou a vůbec netušil jestli to nebude až do konce života, protože dobře věděl, že některým věcem se musíme věnovat s plným nasazením, jinak

nedosáhneme ničeho podstatného, ze světa, v němž se snoubí úžasná elegance s úžasnou jasností skrze něž se můžeme být s oklikou podívat až za okraje našeho vesmíru a to bylo přesně to, po čem Ulrich šel, ale v rušné kavárně vyzdobené po stranách ohromnými zrcadly, v nichž se mimo jiné mnohonásobně zrcadlila i naše dvojice, přešli už k jinému tématu, totiž Auerbachovi, kterému se ale nevěnovali příliš dlouho, neboť je přerušil příchod redaktora Krause, který pochopitelně Ulrichovi hned z letiště zavolal, takže zanedlouho po svém ubytování v hotelu Paříž mohl klidně vyrazit na schůzku se svými vídeňskými známými, které také brzy zahlédl v hlubině secesní velkokavárny.

„Tak povídejte milý Krausi, copak vás přivádí do tohoto skvostu nad Vltavou?“

Zeptal se zdvořile Liszka, ačkoli mu byl pravý důvod Krausovy návštěvy dobře znám.

„Snad ne zase nějaké ženské?“ navázal Ulrich a Kraus jim doporučil, aby ze sebe nedělali pitomce, protože přeci moc dobře vědí, proč ho Ziegler poslal do tohoto zapadákov a že ty Čechy nemůže v podstatě vystát, ale kšeft je kšeft a taková příležitost k rozhovoru se zase jen tak rychle nenaskytne, i když to Zieglera muselo stát strašný prachy, aby mu ta americká kost kývla na interwiev a tu vytáhl Liszka z kapsy luxusní koženou krabičku s nádhernými briliantovými náušnicemi a podstrčil ji Krausovi ke kávě.

„A tohle byste jí na závěr mohl dát jako malou pozornost.“

Kraus se zatvářil nechápavě a začal protestovat, že vůbec nechápe proč a hlavně jak by to měl udělat a na to mu Liszka poradil, ať už ze sebe také přestane dělat pitomce.

„Vždyť s takovou maličkostí si muž jeho formátu musí poradit a každopádně až bude ona dáma zase shánět nějakou tu drobnost na sebe, jistě si také vzpomene na onoho šikovného redaktora z Vídně, který ji tak dobře poradil ohledně výběru dobrých šperků.“

A Ulrich se musil usmívat nad Liszkovou neomaleností, ale zároveň dobře věděl, že právě takovéto tahy mohou člověka přivést třeba do pekla anebo k zaslouženému obchodu, a kopnul pod stolem Krause do nohy, čímž mu dal najevo, ať to pro toho otravu udělá a tak si Kraus sbalil náušnice do náprsní kapsy a poté se mu také dostalo malého ponaučení o Bolzanovi a teorii množin, o kterýchžto tématech dokázal Ulrich pohovořit docela poutavě, ale nakonec skončil jejich rozhovor opět u ženských, totiž nad fotografií ženy, kterou Ulrich letmo zahlédl v její ložnici při návštěvě hraběte Auerbacha s tím, že Liszka se Krause přímo zeptal, co tomu říká a ten mu řekl, že takové mrdací oči už pěkně dlouho neviděl, čímž tomu dodal zajímavý rozměr a Liszku zajímalo jestli kromě onoho hodnocení o této dámě přeci jenom nemá nějaké další podrobnosti, že ji samozřejmě nechce šahat na dobrou pověst, ale podle okolností a koneckonců i také podle jejího vzezření se dá usuzovat, že půjde o dobře zavedenou prostitutku a že by ji snad Kraus už mohl někde potkat a tak strávili naši hrdinové poklidný večer pod velkolepými lustry vyhlášené pražské kavárny.

Také letadla mají svůj půvab, ale jsou při letech na krátké vzdálenosti příliš rychlá na to, aby si člověk ujasnil, co to přesně znamená, když se řekne, že někdo lže jako když tiskne aneb pojednání o spojitostech mezi kosmonauty a kosmetikou.

Kosmos a kosmetika mají opravdu ledacos společného a nejenom ten řecký základ, pomyslel si Ulrich ve svém hotelovém pokoji, když si listoval svoji knihou o paralelních světech, a v obou případech jim podsouvá ono vzdálené řecké slovo význam něčeho krásného a uspořádaného, takže se nám při jejich užití podvědomě vybavuje právě cosi půvabného, ale jako u všech jiných abstrakcí by se měl mít člověk na pozoru, protože přeci vždy záleží při jejich užití na našem výkladu a tak se za nalíčenou krásnou ženskou tvář může skrývat děvka anebo hotový anděl, tak při pohledu na jasnou noční oblohu můžeme pocítovat nevolnost anebo se opájet krásou a harmonickým uspořádáním vesmírných sfér anebo se nás může zmocnit hluboké zoufalství či ospalá netečnost, což se nám může přihodit i s ženskou tvář, a přitom to ještě nemusí znamenat, že vesmír se chová jako netečný hodinový mechanismus

natažený ospalým hodinářem anebo naopak, že má vychování a způsoby hysterické prostitutky. Každopádně při užití jakéhokoli takového abstrakta neuvěřitelně zjednodušíme, ačkoli takové plodné zjednodušení může čas od času přinést báječné výsledky, čehož je kupříkladu teorie elektromagnetického pole zářným důkazem, ale zároveň je zřejmé, že nalíčenou tvář prostitutky používající drahou francouzskou kosmetiku se bezpochyby skrývá mnohem víc než vidíme na první pohled, což se dá samozřejmě říci i o kosmu a jeho pohled padl na malý stolek s hromadou jakýchsi módních magazínů a umírněnějších časopisů pro pány. Odložil tedy knihu a namátkou si z té hromádky vybral jeden magazín a zjistil, že se jedná o mezinárodně vydávanou věc, když si jej letmo prolistoval, několik zásadních fakt, mezi nimiž byl jedním nikoli nepodstatným ten, že za jeho vydáváním se bezpochyby tiše vznáší Auerbachův duch, a navíc měl na chvíli pocit jakoby nahlédl do nějaké vysokoškolské učebnice nebeské mechaniky, neboť souvislost s pravidelným během sluneční soustavy řídicí se železnými zákonitostmi a otupující pravidelností obsahu takovýchto magazínů, na něž neměl čas žádný vliv, protože před deseti nebo dvaceti lety vypadal tento časopis v podstatě úplně stejně jako ten, který právě držel v ruce, byla víc než zřejmá a vzpomněl si přitom na redaktora Krause, který by mu o podstatě a mechanismech spojených s vydáváním takovýchto věcí mohl říci ledacos zajímavého a navíc by ho mohl zasvětit do tajemství ženské krásy, o níž toho musel vzhledem k svému povolání vědět přeci jenom trochu více než Ulrich, který si právě při pohledu na barevnou fotografii jedné půvabné prsaté a nohaté modelky v erotickém negližé položil otázku, co že to ta krása a neměl tím na mysli pouze krásu ženskou, je. Kdyby se někdo Krause zeptal na něco tak nesmyslného jako ženská krása, asi by dotyčnému doporučil návštěvu nějakého kabaretu nebo nějakého lepšího nevěstince, ale Ulrich si byl dobře vědom toho, že vědecký způsob myšlení pojal do svého okruhu i tuto otázku a nedávno někde v rádiu slyšel, že britští vědci onu záležitost definitivně rozluští a vypadla jim tabulka s definitivně platnými mírami pro obvod poprsí a zadku, takže pro ženy toužící dosáhnout tohoto ideálu už nebylo nic snadnějšího než podstoupit plastickou operaci a nechat si narvat do zadku hromadu polystyrénu, aby dílo bylo hotovo a Afrodité se mohla konečně vynořit z vln a Ulrich si pobaveně začal představovat jakou plastiku by asi podstoupil on, kdyby se chtěl stát krásnějším a napadlo ho, že by se asi nechal vymodelovat do tvaru koule, protože přeci již Platon považoval kouli za jeden z nejkrásnějších tvarů, jejíž zaoblené vzezření mu korespondovalo s podobou ideálního dobra anebo možná ještě lepší by byly Keplerovy mnohostěny a nebylo najednou jasné jestli by bylo lepší na sebe vzít podobu pravidelného dvanáctistěnu anebo rovnou dvacetistěnu, přičemž krychli rovnou zamítl. Potom si ale řekl, že je to všechno pěkná slovní ekvilibristika, ale že by si měl především ujasnit, co má Liszka za lubem, a že si s ním zítra bude muset promluvit a tak uzavřel svoji metafyzickou úvahu přesně tak, jak se to má dělat, totiž návratem do reality, i když, co to vlastně ta realita přesně je, zůstávalo otevřeno.

V tichém hotelu si módní magazíny neprohlížel pouze Ulrich, ale také o několik desítek metrů dál na stejném patře sběratel Liszka, který seděl pohodlně rozvalen v mohutném křesle osvětlen kuželem světla ze stolní lampy a který si poněkud roztržitě prohlížel jakýsi lechtivý panský časopis, ale myšlenkami mu po naducaných zedečcích pouze letmo klouzaly a jejich obsahem tedy nebyly různé podoby krásy nebo snad dokonce lásky, nýbrž situace na světových burzách, která bylo poslední dobou poměrně nestabilní zejména s ohledem na osudy Evropské unie, která poslední dobou částečně připomínala Rakousko-Uherskou monarchii před atentátem na následníka trůnu, ale koneckonců i na hospodářském poklesu se dalo dobře vydělat, takže na rozdíl od mnoha jiných by měl mít Liszka s vývoje v Evropě radost, ale ačkoli opravdu proměňoval v peníze na co šáhnul a poměřoval jimi téměř vše, přeci jenom cítil ze situace značné rozčarování a polohlasem si opakoval, že ho ta banda politických diletantů sere, doslova takhle si to říkal, ačkoli byl při používání vulgárních výrazů navýsost zdrženlivý a když si v duchu probíral různé evropské události včetně